

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 14 лютого 1987 року

№ 20 (8639).

Ціна 2 коп.

ТВАРИННИЦТВО — УДАРНИЙ ФРОНТ

СЬОГОДНІ ПОПЕРЕДУ:

Підбито підсумки обласного соціалістичного змагання молодих доярок у січні п'ятидесятих років, присвяченого XX з'їзду ВЛКСМ. Найвищих результатів добились: Галина ЖИВОТОВСЬКА з колгоспу імені Шевчен-

ка Ульянівського району, яка надоїла по 488 кілограмів молока на корову. Лідія КУЖЕНКО з колгоспу «Союз» Знам'янського району — 425.

Катерина БОНДЮК з колгоспу імені XXV з'їзду КПРС Онуфріївського району — 411. Наталя ВЕРБОВА з колгоспу «Союз» Знам'янського району — 410.

Валентина ШАШЛО з колгоспу імені XXV з'їзду КПРС Онуфріївського району — 396. Надія КРИСЬКО з колгоспу імені Куйбишева Гайворонського району — 360.

Любовя ДОННИК з Кіровоградського науково-виробничого об'єднання «Еліта» — 354.

Надія ЧАЛАПЧІЙ з колгоспу імені Шевченка Ульянівського району — 335.

Валентина ЛАДИГА з колгоспу «Дружба» Онуфріївського району — 321.

Раїса ХВАСТА з колгоспу імені Шевченка Новгородківського району — 319.

Світлана ХИЖНЯК з колгоспу «Перше травня» Малавківського району — 308.

ДОЯР МИКОЛА КОВАЛЬ

У нього натружені руки й ледь іронічний погляд. Це зовні. А в словах — велика віра, що настане той день, коли від хлопців на фермах підбоя не буде. Микола Коваль — оператор машинного доїння.

Працює комсомолець у колгоспі «Україна» Онуфріївського району. Торік при зобов'язанні 2650 кілограмів молока на доїв від кожної своєї групи по 3107 кілограмів. П'ятидесятих років Микола прагне не лише закріпитися на тринадцятому рубежі, а й впоратися з планом до 70-ї річниці Великого Жовтня.

На знімку: оператор машинного доїння Микола КОВАЛЬ.

Фото В. МИЛОСТЮКА.

ОРІЕНТИР — ЕКОНОМІЯ

ДОБА — І ЧОТИРИ ГОДИНИ

Коли працівники будівельно-монтажного управління обласного підприємства почали споруджувати в обласному центрі ковбасний цех, багатьох дивувало: невже на такому клептику можна розмістити цілий цех? І ось він збудований. Устаткування цього високомеханізованого підрозділу поставили з Югославії.

Крім обробки м'яса та начинки батонів, усі процеси тут автоматизовані. Досить натиснути кнопку, і в термодинамічній камері починається смаження, варіння, копчення чи обпалювання. Поворотом ручки регулятора задається по-

трібна вологість. Раніше для кожного процесу потрібна була відповідна наміра, тепер це сконцентровано в одній. Строк приготування ковбаси скоротився з однієї доби до чотирьох годин.

У перший день роботи було поставлено в кооперативні магазини 176 кілограмів продукції нового цеху.

На повну проектну потужність, — пояснює начальник цеху В. Ю. Роздобильський, — плануємо вийти у березні. Тоді при двозмінному режимі роботи випускатимемо щодоби 800 кілограмів напівкопченої ковбаси.

За штатним розкладом в цеху має працювати 13 чоловік. На сьогодні з усією роботою справляються семеро. Застосували бригадний підхід, молоді виробничники (а тут працює виключно молодь) планують виконувати повний об'єм робіт тим же складом.

У кімнаті майстра цеху розташований пульт управління холодилиним обладнанням. Допустима температура — 1°C. Тож тут мають гарантію того, що м'ясо, ні фарш не будуть перемерзати або розморозуватись (що призводить до втрати їх смакових якостей).

Отже, колектив цеху отримав можливість при добре налагодженому процесі роботи випускати тільки високоякісну продукцію.

В. ПОНОМАРЕНКО.

НА ЕКРАНІ — «БОРИС ГОДУНОВ»

Першими глядачами художнього фільму «Борис Годунов», знятого народним артистом СРСР С. Бондарчуком за однойменним твором О. С. Пушкіна, стали студенти Кіровоградського педагогічного інституту, що носить ім'я великого російського поета.

Перед початком сеансу у кінотеатрі «Комсомолец» до студентів звернулася викладач кафедри російської та зарубіжної літератури кандидат філософських наук Р. З. Дидикина. Вона говорила про безсмертя пушкінської ліри, про невичерпність твор-

чості генія російської словесності. Про це ж свідчить і нова кінематографічна версія знаменитого твору Пушкіна.

Пушкінські торжества відзначаються сьогодні у всіх навчальних закладах міста.

Наш кор.

СЛОВО ПРО ДЕЛЕГАТА XXV З'ЇЗДУ ЛКСМУ

ДВІ АНАТОЛІВНИ, дві подружки. Одна вчителька в початкових класах Знам'янської СШ № 3, друга формує філологічний світогляд шестикласників. Перша — Олена АНАТОЛІВНА — відучилася в цій же третій школі, а згодом повернулася сюди вже, щоб учити молодших за себе. Відтепер вона ще й секретар учнівської комсомольської організації. А Раїса АНАТОЛІВНА очолює спілчан-вчителів. Подружки не лише тому, що обидві в комсомольському активі — люди єдино переконливо протиріччя в характерах, а ще більше — спільні риси. Ну а вчителів, то й взагалі — години, години, години... І — такий зовні «вікна», тобто, прогалини між наступними уроками. Кожен з учителів

У школі тридцять дев'ять учителів-комсомольців. У бюро — шість. Чи дійсно важко з колегами по цій, нефарній, лінії? От Геннадій Іванович Подвиженко, член бюро. Відповідає за спортивно-масову роботу, бо фізкерівник. Чому їм ним простіше, ніж з іншими? Хоча, треба сказати, працюють усі: доручення, контроль там — нагадувати практично не доводиться... Але трапляються й зриви. Ясно їм, вчителям, мабуть, чи не найлегше знайти імовірну причину, щоб винувато сказати. «Підвів, каюсь, але ж,

«ВІКНО» ЗАВШИРШКИ В ЖИТТЯ

проводить цей час по-різному, в усіх він, зрештою, різний. Анастасія — «старшокласниця», має дуже небагато таких вільних годин, на тиждень їх буквально ніхто, а тому готуватися до уроків доводиться постійно і завжди.

Зрештою, на це стиха їде все життя. Он ще його сильний попереду — а непрості уявити бодяй найближчий місяць хоч у загальних рисах. Ті ж другі зміни, та ж негнучима товстоточка на перервах і галас у самому класі, досить коштує із штатних доплатників підняти хвилю до постійно тліючого багаття грайливого неробства багатьох одинадцяти-дванадцятилітніх.

— РАЙСА АНАТОЛІВНО! Розкажіть про себе, ра? — це десь із гальорції, щоб непомітно хтось настроївся на ліричний лад.

— А що ж вас цікавить? Якою я була малою?

Є у селі Галинському, це в Олександрійському районі, будинок, в якому живуть її батьки. Добрі, розумні люди. Як і кожні, бачають свої дитини того ж добра, якого, якщо чесно, було на їх віку не так і щедро. Як сказала було їхня Раїса, що на вчительську піде, так вони за неї раділи! Чому? Що саме на вчительську? Ні, здається, просто — що будуть з їхньої доні люди, що вчитиметься десь у місті, багато довідається і пізнає. Самі ж — у колгоспі майже все життя, ціну хлібу й тепла знали... Чом би малій не пожити на вчительському — хай їде...

Пішла до Олександрії, поступила до педучилища. У 79-му успішно закінчила. Було й те трепетне — розподіл. Так і вчителювала три роки в Новгородці. Було усього за той час — навіть класне керівництво, теж непрості стосунки з дітьми. Але сталося так, що мусила залишити райцентр той і переїхати до райцентру іншого. Чому саме до Знам'янки? Тітка тут є, все ж рідня на чужому нутку... Так із 1982-го й осіла тут, а третя середня школа почала ставати все ріднішою. Попервах пройшла «школу ораторського мистецтва» учителем початкових класів, по тому розпочалася зі своїм третім «А»... Стала обіймати посаду звільненого секретаря шкільної комсомольської організації. Статус дозволяв як-не-як дві з половиною сотні спілчан вести і пробувати сумішати це з основною роботою — викладати видавалося. Як працювала, то в не вчилася заочно на російському відділенні Кіровоградського педінституту. Закінчила у 85-му.

— А хто серед нас вам найбільше подобається? — А тобі б, Маринко, дуже приємно було, якби я тебе щоразу до дошки викликала? Ні? Тут ділитися людей на гарних і негарних за якими рисами не можна. Навіть так — можна, але не треба... Краще давайте поміркуємо, як ви самі себе оцінюєте.

— Ну-у-у... — класом пішло пожвавлення. Отак сам собі й поставив «п'ятірку»... А може по-дорослому, як їде у них самоврядування? Стривай, з чому б і ні? Чи посміє хто засумніватися, що їхній учок — сила? Само собою, «зелений» він ще трохи, як-не-як лише на ноги стає, та все ж... Он самих комісій скільки в цьому. І чі так вже байдаже прогулянку, тому, хто спізнився чи, наприклад, коли бачить своє прізвище на одній із таких дошок контролю? Там якщо хто й пропонується, то ненадовго — поновляються вони щодня, а старожилів просто не дають «висіти». Там «двійки» не чіпляють на груди, але відчуття — ті ж самі.

Раю, сама знаєш, як воно з цими дітьми... Що ж, знати знає, але ж не виправдовувалась же — ді! І — бажання.

Практично кожен із учителів веде якийсь гурток. Особливо поширено в них і дають ефект заняття серед учнів з політосвіти. Бачила сама: діти прагнуть знань особливо тепер, коли багато в чому треба вміти розбиратися твердо — байдаже, що тобі ще тільки дванадцять...

Самі шукають, а можна ж би й міськомові комсомолу покласти. От теж — магла б заспокоїтися, що той міськом сам у дефіциті з методиками таких занять, але ж хіба полениш це слухачам? Добре, що старші допомагають: секретар партбюро Світлана Олександрівна Грабовська, зав. по виховній частині Валентина Леонідівна Запаранко... І колеги по професії —

багато чому вчиться вона, наприклад, у Іди Борисівни Барміної, вона також вчитель російської мови й літератури.

— Раїсо Анастасівно! А... Що ви в собі цінуєте і, навпаки, не любите? — знову запитує хтось із учнів.

Як тут не зніяковієш... Звісно, питання ширше. І відповіді ждуть такої ж... Хоча ваша Раїса Анастасівно, по перше, завжди мала сили й досить хисту, щоб не повторюватися... Мало? Хоча трохи більше наполегливості. От тут і ви, любі, свого додати можете. Якщо тільки не забуватимете, що ці щоденні зустрічі і розмови — не гра. Якщо якомога раніше, і, головне, самостійно дійдете очевидної істини, що миттєвості не бувають узаруге й утретє... Що життя ми з вами власноручно робимо або змістовним, або ніяким.

— Ти не згоден, Сашо?

...Так. Можливо, саме такого уроку вона у своєму житті провести ще не встигла. Він буде, це точно. І тоді говоритимуть вони не лише про дисципліновані звороти і зворотні долі персонажів Гоґоля.

Цікаво тільки, яку їй поставлять оцінку?

І. КУЦЕНКО.

На знімку: учитель російської мови й літератури, секретар учнівської комсомольської організації СШ № 3 — Раїса Максименко.

Фото автора.

М. Знам'янка.

ДО ЗО РЕЦЬ

«Комсомольські організації використовують право широкої ініціативи... ностановці перед відповідними партійними організаціями, державними органами питань роботи підприємства, колегію, установи, навчального закладу, беруть безпосередню участь в їх розв'язанні, особливо якщо вони стосуються праці, побуту, навчання та виховання молоді».

(із проекту Статуту ВЛКСМ).

РЕЙД

«БЕЗПРИТУЛЬНИЙ» ГУРТОЖИТОК

На недавній обласній звітній - виборній комсомольській конференції багато делегатів говорили про проблеми молодіжних гуртожитків. Зокрема, про слабку виховну, культурно-масову роботу, яка проводиться у них. Особливо запам'яталися слова слідчого Ленінського РВВС міста Кіровограда Надії Джоган. Вона у своєму виступі сказала: «Чому сама молодь не наведе порядку у своєму домі?»

Дійсно, чому? Таке питання і поставила перед собою рейдова бригада обласного штабу «Комсомольського прожектора», вирішивши відвідати ряд гуртожитків обласного центру. Сьогодні розповідь про один із типичних - гуртожиток № 2 Кіровоградського технікуму механізації сільськогосподарського господарства.

Там, хто вперше переступив поріг цього гуртожитку, на очі одразу потрапляє екран соціалістичного змагання на зразковій кімнаті. Тут же - соціалістичні зобов'язання, які закликають мешканців гуртожитку боротися за економію електроенергії, зразковий стан житлових приміщень тощо. Спийте, що ж тут дивно? Гуртожиток, як гуртожиток. Дійсно, нам теж так спочатку здавалося.

Микола Петрович Шевченко і Леонід Іванович Романенко, які представили того вечора черговими (вони - вихователі гуртожитку), спитали про мету нашого візиту. Між іншим, особливого захвату наша пропозиція не викликала: ми явно відаючі, що згаданих товаришів від перегляду чергової серії телефільму. Та й особливого бажання знайомити нас із «визначними місцями» гуртожитку в них не було. Причину, як вияви-

лось, ми побачили, як тільки перейшли з вестибюля до коридора, який був щедро заповнений парною. Це нагадувало про себе обладнання на першому поверсі душ - між іншим, єдиний на гуртожиток.

Він давно не відповідає санітарно-гігієнічним вимогам. Каналізаційні решітки забиті, на «гусачках» розпилювачів немає, зі стелі струмиться вода - ось далеко не повний перелік побаченого. У санвузлах, що поруч, ледь не по коліно води, сміття, порожні пляшки, банки і так далі.

Не встигли ми піднятися на другий поверх, як шлях перепинив старший викладач технікуму І. І. Шкуринський. Івана Івановича цікавило лише одне - хто дозволив нам проводити перевірку. Він прагнув довести, що без дозволу директора технікуму ми цього не маємо права робити. Вахтери, ніби виправдовуючись, доповіли, що директор не велів пускати до гуртожитку нікого із сторонніх. Терпляче вислухавши претензії на нашу адресу, ми все ж наважилися понаблюдати за гуртожитком ретельніше.

Заходимо до однієї з кімнат (номер її свідомо не називаємо, бо виявляється характерно було для всіх перетворених кімнат). Брудні столі розкидані посуд, працює електрична плита - готується їжа. Меблі давно перетворилися на дрова - інше не скажеш. Зірвані петлі, відірвані дверцята, поламані стільці... У більшості кімнат у подвійних рамах - одиниці шиб. Мешканці, отже, мусять обігрівати примі-

щення побутовими електродіодними лампами, задуваючи вікна ковдрами, від чого на склі намерзає товстий прошарок льоду. Ні в кого не викликає перепалою навіть те, що в окремих кімнатах не працюють розетки, і вивантажені прилади йдуться... від патронів електроламп. Невже так зручно самим хлопцям?

Так, зробити гуртожиток рідним домом для тих, хто в ньому живе, не просто і, мабуть, не досить просто нагадувати з боку вихователів - «не забувай, що це твій другий дім». Потрібні енергійніші дії адміністрації технікуму, студентської ради. Можливо, тоді і зникне потреба задавати каверзне питання: «Хто вас уповноважував?» Поки що про результати, як згадується самі мешканці, досить-таки частих візитів представників вищестоящих органів судити ніяк не можна. «А що ж вони можуть?» - так реагують на питання про мету таких відвідин мешканці.

Уже біля виходу з гуртожитку одного з нас покликали до телефону. Виявилося, дзвонив комсорг технікуму Сергій Орищенко.

— Ох, і перепада мені завтра від директора, — зізнався він, — Як так — я вдома, а «прожектористи» перевіряють мій гуртожиток...

Отже, традиційна для окремих працівників технікуму перестраховка. До яких же пір?

Члени рейдової бригади:

М. ЦУКАНОВ — заступник начальника обласного штабу «Комсомольського прожектора».

С. ЧЕРНЯВСЬКИЙ, В. КУЩ — члени штабу «КП». м. Кіровоград.

ФОТОЗВІНУВАННЯ

ЧИ ВИННА ВІХОЛА...

Цей знімок зроблено в радгоспі «Україна» Маливецького району. Ні, смерч небаченої сили там не проходив, землетрус, як свідчить сейсмолог, теж не було. Принаймні, в останній півроку. Було лише — кричуща безгосподарність керівників місцевого радгоспу.

Немає сил і коштів затратили свого часу в господарстві, аби спорудити сучасні теплиці. Спорудили. Вкрили їх, як і належить, поліетиленовою плівкою. Не врахували тільки одного: на зиму треба або плівку знімати, або створювати необхідний температурний режим, при-

якому б сніг танув, а не збирався товстим шаром. В радгоспі «Україна» не зробили ні того, ні іншого. І поплакали після чергової віхли теплиці завалилися. Важко сказати, яку оцінку дасть господарська діяльність агрономічної служби (саме вона відповідає за експлуатацію теплиць), але одне припущення сьогодні вже зробити можна: на власну розсаду наступної весни великовисівським овочівникам навряд чи варто сподіватися...

Фото В. ГРИБА.

ДІЄВІСТЬ

ТРИ МІСЯЦІ... НА РОЗДУМИ

Ще восени минулого року в одному з випусків «Дозорця» було подано кричущий ряд підприємств, організацій та установ обласного центру за низьким рівнем обліку паливної-матеріальних матеріалів. З тих пір пройшло немало часу, редакція отримала десять листів від керівників колективів, члени яких мимоволі стали «героями» реєду «Броунівський рух». І тільки від начальника обласного управління Держкомнафтопродукту УРСР В. Л. Мішериценка довелося чекати відповіді майже три місяці. І ось вона надійшла.

«Критичні зауваження, висловлені на нашу адресу в рейдовому матеріалі, справедливі, — констатує В. Л. Мішериценка. — Нині в колективах підприємств по забезпеченню нафтопродуктами проводиться велика робота по виявленню порушень правил заправки автотранспорту...»

Далі керівник погоджується з твердженням про те, що на багатьох підприємствах автотранспорт випускається на лінії без запису номерів талонів у дорожні листи, не відмовляється, що на автозаправочних станціях періодично дають водіям «зачіп» 5-літровими талонами. Це і породжує всілякі зловживання.

І ні слова про те, що ж планують зробити працівники обласного управління Держкомнафтопродукту, аби звести нанівещ можливості погріти руки на державному бензині.

Наприкінці листа керівник обіцяє тісно співробітничати з обласним штабом «Комсомольського прожектора». Що ж, спасибі. Сподіваємось тільки, що буде це співробітництво більш діловим і конструктивним, ніж досі.

«РЕЙС

НА

ВИТРИВАЛІСТЬ»

Під таким заголовком 20 грудня минулого року була опублікована критична кореспонденція про незадовільне обслуговування пасажирів. У ній, зокрема, йшлося про поганий автобусний зв'язок з обласним центром та між населеними пунктами Устинівського району. Графік руху автобусів не міняється, хоч давно потребує удосконалення.

Редакція одержала відповідь від заступника начальника обласного управління автомобільного транспорту М. П. КОТЕННА, який визнав, що наведені в кореспонденції факти мали місце. З метою поліпшення транспортного обслуговування мешканців Устинівки обласного управління виділило за цільовим призначенням автобус ЛАЗ-685 Устинівської автоколонни для використання його на маршруті Устинівна — Кіровоград. При переході на весняно-літній період експлуатації буде переглянуто розклад руху автобусів на маршруті Устинівна — Кіровоград з урахуванням побажань пасажирів.

ВІД РЕДАКЦІЇ: На жаль, у відповіді і словом не згадується про удосконалення руху автобусів безпосередньо в районі, хоч про це також йшлося в матеріалі «Рейс на витривалість». Тож редакція знову чекатиме повідомлення про заходи, які для поліпшення розкладу руху автобусів в межах району.

В ЗАПОРІЗЬКІЙ
зональній комсо-

мольській школі за-
вершилися заняття
VI навчального потоку.
де навчалися інструктори
і заступники завідуючих
відділами комсомольсь-
ких організацій міської
мив і райкомів комсомолу
сесии областей республі-
ки. Вони вивчали акту-
альні питання ленінської
теорії і практики кому-
ністичного будівництва,
політики КПРС в світі
рішень XXVII з'їзду пар-
тії.

Слухачам було прочи-
тано курс «Комсомольсь-
ке будівництво» і спец-
курс з організаційних пи-
тань комсомольської ро-
боти. Розглянуто проби-
леми кадрової політики
партії в світлі рішень
січневого (1987 р.) Пле-
нуму ЦК КПРС, питання
конкретної участі ком-
сомолу в прискоренні
соціально-економічного
розвитку країни, удоско-
наленні стилю, форм і
методів комсомольської
роботи. Перед слухача-
ми виступили мандатні
історичних наук викла-
дач РНШ при ЦК ЛКСМ
України А. В. Казанов-
ський, перший секретар

Вчатися

КОМСОМОЛЬСЬКІ

КАДРИ

Запорізького обкому ком-
сомолу О. П. Березини,
відповідальні працівни-
ки обкому партії, обла-
стпрому, обкому комсо-
молу, викладачі вузів ме-
ста.

Велика увага приділя-
лася перебудові комсо-
мольської роботи, удо-
сконаленню стилю, за-
рівнюванню первинних
комсомольськими органі-
заціями. Відбувся дис-
пут «Перебудова почина-
ється з тебе», зустріч
«за круглим столом»
працівниками відділу ро-
бітничої і сільської мо-
лоді обкому комсомолу,
науково-практична кон-
ференція «Ленінський
стиль в комсомольській
роботі».

Візна навчальна прак-
тика проходила в Мико-
лаївській обласній комсо-
мольській організації, де
слухачі ознайомилися з
роботою комсомольських
організацій по виконан-
ню рішень XXVII з'їзду
КПРС. Відбувся обмін
досвідом роботи.

Слухачі відвідали іс-
торичні і пам'ятні місця
міст Запоріжжя, Мико-
лаєва, Очакова, Вознесен-
ська. Взяли участь у
рейді «Комсомольського
прожектора», провели
конкурс політичної пісні
і планата.

рунах, мете хурделиця...
Або картина «Баба». Знову
ветхі хата, погріб, двір, за-
кладений сміттям. Ми з
якимось острахом прислу-
хаємося до розмов про
самотню старість, уника-
ємо їх. А художник не по-
боявся зобразити те, що,
на жаль, є.

У стилі Куїнджі написа-
не полотно «Покинута ха-
та», в стилі Реріха — «Спо-
гад про Реріха». Приваб-
ляють картини «Березо-
вий гай», «Курилівський
ставок», «Дає під пар-
асолькою». Виставку худож-
ника вже встигли відвідати
багато кіровоградців і
гостей міста.

С. КОЛЕСНИКОВ.

ДО ЛЯЛОК— БЕЗ ЗНЕВАГИ

Недавно в нашому теат-
рі пройшов огляд творчої
молоді, в якому взяла
участь молодь спеціалісти
різних творчих шкіл: ви-
пускники Дніпропетровсь-
кого театрального училища
В. Ставріаніді, І. Бойко, Са-
ратовського — І. Бирська,
С. Красюкова, Олександрів-
ського культосвітнього
училища — Е. Новопаше-
на. Їх роботи у виставах
«Сонячний промінь», «При-
годи Чиполліно» та інших
позначені фантазією, а-
разністю. Ми могли б ви-
ступити й з окремими кон-
цертними номерами перед
робітничою та студентсь-
кою молоддю. Образливо
зустрічати скептичне став-
лення хлопців і дівчат, на-
приклад, із підінститу, у
музичному до нашого те-
атру. Хотілося б, щоб
міським комсомолу допо-
міг нам вийти на широкі
аудиторії.

Г. СТОГОДЮК,
актор, секретар ком-
сомольської організації
Кіровоградського
театру ляльок.

НЕ ЗМОВКНЕ СПАВА

Незвичайний і цікавий
усний журнал відбувся в
Бобринецькому районному
будинку культури. Він був
присвячений столітньому
ювілеєві славного сина тру-
дового народу, полковод-
ця часів громадянської вій-
ни В. І. Чапаєва.

Для багатьох присутніх
того дня в залі по-новому
розкрилися факти біогра-
фії героя, які прозвучали
в літературно-музичному
монтажі з літературних
творів про Чапаєвську ди-
візію, пісень часів грома-
дянської війни. В ході ве-
чера було показано фраг-
менти художнього фільму
«Чапаєв». Успіхом вечора
бобринчани багато в чому
завдячують учням і вчител-
ям райцентрівської се-
редньої школи.

В. МИРНЕНКО.

СХОЖЕ НА КУІНДЖІ

В художньому салоні об-
ласного центру відкрилася
виставка творів кірово-
градця Федора Михайло-
вича Шабали. Відкриття та-
кої виставки — подія не-
ординарна, бо вперше в
історії художнього салону
там експонуються твори
самодіяльного художника.
Знаю Федора Михайло-
вича Шабали. Відкриття та-
кої виставки — подія не-
ординарна, бо вперше в
історії художнього салону
там експонуються твори
самодіяльного художника.
Знаю Федора Михайло-
вича Шабали. Відкриття та-
кої виставки — подія не-
ординарна, бо вперше в
історії художнього салону
там експонуються твори
самодіяльного художника.

Значну роботу у підготовці кваліфікованих кадрів для народного господарства СРСР проводять учбові заклади ДТСААФ, які активно працюють у дні місячника оборонно-масової роботи. Особливу роль у розповсюдженні військово-технічних знань відіграють різноманітні гуртки.

НА ЗНІМКАХ: відмінниця навчання комсомолка Оксана Дубровська під час занять у класі по підготовці радіотелеграфістів обласної дтсаафівської школи; у перері між уроками викладач школи Григорій Миколайович Лінник відповідає на запитання гуртківців.

Фото Г. КУЛИКОВА та В. ГРИБА.

м. Кіровоград.

ПЕРШ НІЖ ВЗЯТИСЯ писати ці рядки, вирішив передзвонити в Новоукраїнку, на комбінат хлібопродуктів, де працює мати Володимира Томашевського. І ось Надія Андріївна біля телефону:

— Слухаю вас, — чути її голос. У ньому — надія й хвилювання, зрозумілі мені. Адже ідеться про її сина: можливо, саме зараз у його життя настав момент, який може мати вирішальний вплив на всю подальшу долю хлопця. Можливо... Але я не можу сказати матері: заспокоїтись, все буде нормально, хоч саме цих слів вона, певно, чекає від мене. Не можу так сказати через те, що й сам не маю певності, чи вистачить у Володимира (у першу чергу в нього!) сил і волі здолати... самого себе. Так, певно, від нього в даній ситуації залежить найбільше. А вже потім — від цілого ряду організацій та установ, які мають відношення до його ще короткої, але не бідної на етатні місця біографії.

Отже, зараз, як і три тижні тому, коли мати з сном зашли до редакції поділитися своїм горем, Володимир продовжує жити тихим розміреним життям у батьківській хаті в Новоукраїнці. Нікуди не ходить (хіба в кіно), пізким, крім рідних, не спілкується. Відколи він вийшов з лікарні, минуло більше місяця. Часу для роздумів більше ніж досить. Яким же він уявляє своє подальше життя? Чи ж осмислив Томашевський глибокі сторінки свого попереднього існування, чи справді вирішив, як прийнято говорити, «порвати з минулим»? Про це можна тільки гадувати.

Морозного зимового дня приїхав до Знамен'янки познайомитися з керівництвом СПТУ № 3, де, як казали в один голос мати й син Томашевські, Володимира «незлюбив директор, а він там не найгірший, і прогулював не більше від інших». Прозвучали в розмові тоді й деякі прізвиська — Юрачкін, Білокриницький, які, мовляв, куди гірше вчать, але їх «не виховують, бо вже давно махнули на них рукою». А його, Томашевського, вирішили просто «правити, щоб іншим неповадно». І що справжньою причиною виключення з училища були доволі не порушення та пропуски занять. Що ж? Тієї миті в нашій першій розмові з В. Томашевським прозвучало слово «наркотики».

ТОРИК У ЗНАМ'ЯНСЬКОМУ народному суді

проходив судовий процес над В. В. Ярославським, що має безпосереднє відношення до нашої історії. 1 вересня 1986 року за матеріалами слідства було винесено окрему ухвалу, де говориться, що Ярославський визнаний винним і засуджений до позбавлення волі за злочинами, пов'язаними з придбанням, збереженням і перевезенням наркотичних засобів. Далі цитуємо:

«Достовірно встановлено, що незаконним придбанням, збереженням і перевезенням наркотиків займався також неповнолітній Лютько І. М., Воробйов В. В., які й виготовляли наркотичні засоби й споживали їх шляхом внутрішньосудинних ін'єкцій. ...В злочинну діяльність втягнутий неповнолітній Гайсина В. А. і Томашевський В. В.»

Тоді до відповідальності притягалися Лютько й Воробйов, але «...кримінальне переслідування стосовно них припинено згідно статті 9 КПК УРСР з напівправлінням на розгляд комісії у справах неповнолітніх». Радянське законодавство

— Комітет комсомолу? — перепитав він. — Ні, не знаю!

— Хіба ти не в училищі вчився? — В училищі. На першому курсі... Ну то й що? Згодом секретар комітету комсомолу училища Валентина Савранська (два роки тут, сама згодом навчалася в педінституті) похитувала головою:

— Розумієте, у нас в гуртожитку пропусна система, туди оудь-ного не пускають, а іншого приміщення під комітет комсомолу знати неможливо... Що ж, якщо навіть ася сп... це лише в місцевих суді, а не в училищі, то спільним училища можна лише поспівчувати. Адже вони винесли по суті відраження від свого бойового комсомольського штабу... І чи не значить це, що і сам комітет без них втрачав усяке значення? Бо що то за повноваження, який розгубив своє військо...

Та ось ми розмовляємо з директором училища М. І. Брунціком. Тут же, в його кабінеті — заступник директора з навчально-виховної — Е. Д. Ільченко, та з навчально-виробничої роботи — Е. М. Лінник...

Мало-помалу розкручу-

нішому — поширенню серед підлітків наркоманії?

НІ, У МЕНЕ НЕМАЄ готових рецептів. Я не знаю, чи є раціона, щоб Володимир повернувся знову в училище (до речі, директор категорично проти). Може, краще б спробувати Володимирова заробити право на повернення, чесно попрацювавши на виробництві і засвідчивши ділом, що він справді перелаяв своє ставлення до життя? Це вирішувати йому самому. Але одне можна сказати з певністю: «врятування потопляючих» не може бути «справою рун самих потопляючих». Про жажливі для людського здоров'я наслідки одержання «ману» «Молодий комунар» писав 11 грудня 1986 року (див. статтю лікаря-нарколога Т. Федорова «Фатальний кайф»). А от про моральну деградацію ми говорили досі здебільшого загальними словами. Тим часом вона теж може багато про що поговорити. Зокрема, про «запальну реакцію» не лише спеціалістів — медиків, але й деяких громадських організацій, про шкідливість нездорового морального клімату в ряді учнівських колективів, який ми й досі намагаємося не помічати заради уявного благополуччя. А там, де слабне колектив, проявляються інди-

трату часу. Потрібні рішучі заходи дружинників, комсомольського активу — а його янраз у комітеті комсомолу училища й нема.

Є у щойно розказаній історії ще один підтекст, ім'я якому — «вплив наркотичних засобів на людську психіку». Адже на момент, коли відбулася розправа над Сашком М., Томашевський уже встиг не раз і не двічі «заловити кайфу» — ще за кілька місяців до цього, в травні, він був у компанії з Лютьком і Воробйовим, які потрапили до рук працівників міліції у стіні наркотичного сп'яніння. Довести, що й Томашевський «сколося», тоді не вдалося. Та не випадково вже через півроку сімнадцятирічний хлопець опинився в лікарні з діагнозом «наркоманія».

ПЕВНО, ВАЖКО в щойно розказаній історії одразу розставити всі крапки над «і». Але мусимо визнати, що маємо справу з проблемою куди

ГРАНІ МОРАЛІ

ЩО ВИРОСТЕ НА «МАКОВОМУ» ПОЛІ?

даство дуже обережно й гуманно підходить до тих, хто, не досявши 18 років, стає на слізьку стежку. Певно, це виправдано. Незважаючи на те, що у випадку, про який ідеться, чуда перевиховання не відбулося. Забігаючи наперед, скажу, що якраз на початку лютого цього року, у день його приїзду в Знамен'янку, директор СПТУ № 3 І. М. Брунцік одержав офіційний документ, з якого дізнався, що Лютько й Воробйов знову потрапили на споживання наркотиків. І це після того, як їх доволі переконували й перевиховували, направляли на лікування, а потім знову прийняли в учнівський колектив. Лютько, якому виповнюється 18 років, на цей раз, певно, стане перед судом. А неповнолітній Воробйов? Мабуть, знову відбудеться штраф, який до того ж заплата його батьки, а не він сам.

Я приїхав у Знамен'янку морозного зимового дня. Яшов старим засніженим парком, через стадіон, де підлітки завзято грали в хокей — і раптом піймав себе на думці: неважко це правда, що зовсім поряд, за муром стадіону, в СПТУ № 3 цього дня відбувається ще один акт трагедії, початок якій почала фатальна «дружба» кількох неповнолітніх із злочинцем (він же — і жертва самого себе) Ярославським В. В.?

Мабуть, ще й через цю думку так прикро аразила мене відповідь чорнявого височенного підлітка, коли я спитав його, де знаходиться комітет комсомолу.

відважисті тенденції, які дуже скоро можуть перерости в патологію. Зокрема, у випадку з Томашевським сталося саме це — про що свідчить випадок, який теж певним чином вплинув на рішення про виключення його з училища.

Гіперді мною — худорлявий хлопець, майже дитина на вигляд. Сашко М. — першоранковий і ніколи не зустрічався з В. Томашевським, аж доки одного осіннього вечора...

— Ану йди сюди! — гукнув хтось до Сашки, який повертався із заняття додому (він місцевий, знаменський).

— Я тебе не знаю! — відповів, зупинившись, хлопець. — Чого хочеш?

— А-а-а, то ти мене не знаєш? — одразу знайшов «причіпку» невідомий (то був Томашевський). — Нічого, зараз узнаєш!.

Він був меншого і являв слабшого за себе супротивника тупо, жорстоко («По-садистськи», — сказав мені потім М. І. Брунцік). Невідомо, чим би все це закінчилось, якби не нагодився на той момент Е. М. Лінник. Він і припинив знущання, а потім змусив Томашевського вибачитися перед Сашком М.

Керівники училища з тривогою говорили мені про безпартійність хуліганів, які тримають у страхі слабших за себе молодших учнів. А щоб ті «не забували свого місця», постійно залякують, принижують, — звичайно, у відсутності дорослих. Ясно, що у такій обстановці «душевні розмови» з пригніченими хуліганським диктатом підлітками — марна

ширшою, ніж уявлялося до сьогодні. Причому вона прогресує з кожним днем — про це можна судити із іншійшої обстановки не лише в СПТУ № 3, але й в усій Знамен'янці, де буквально на днях було виявлено групу з шести чоловік за «маком» на кнартірі; причому двоє з них потрапили вже не вперше, а решта четверо були «попалками». Тим часом громадські організації Знамен'янки бездіють; місському комсомолу досі ще нічого практично не зробив для «виловлення» середовища молоді неприйнятті «наркоманії», хоч грім, як кажуть, вдарив уже давно. Хоча й не в такій мірі, але не оминула «макова пошесть» і Новоукраїнка: не дарма в розмові зі мною директор комбінату хлібопродуктів, де збиралася трудовлаштувати В. Томашевського, сказав про те, що до них уже був поступив на роботу «одні наркоман».

Не можу поставити крапку в піннішій розповіді, не висловивши й думки ще двох причетних до долі В. Томашевського людей: новоукраїнського психіатра-нарколога В. М. Ядовіна та голови комісії райвиконкому В. Д. Бурової (теж із Новоукраїнки). Обидва вони вважають, що Томашевському «краще бути в Знамен'янці».

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

Знамен'янка — Новоукраїнка — Кіровоград.

«ФАНАТИ» ВІДКРИВАЮТЬ СЕЗОН

Близько трьох десятків молодих болільників київського «Динамо» прийшли на республіканський стадіон за місяць до початку чемпіонату країни. Замість традиційних прапорів і транспарантів у руках були лопати і скребачки. За дві з половиною години, використовуючи спеціальні жолоби, вони розчистили від снігу один із секторів.

Керівники стадіону розуміли бажання молоді хоч чимось допомогти улюбленій команді, і були раді добровольцям. Тим більше, що, як показав минулий сезон, молоді болільники стали вірними союзниками адміністрації — підтримують порядок на стадіонах під час матчів.

Ще два роки тому київській міліції добре був відомий студент на прізвище «Утьог», заводив багатьох післяматчевих хуліганських вихваток. Після чергового «сплеску емоцій» з ним та іншими болільниками, так званими «фанатами», зустрілися працівники міського комсомолу. Поговорили про проблеми підлітків, запропонували допомогу.

— Багато змінилося відтоді, — говорить сьогодні Віктор Заглад, нині шкільний учитель математики і голова клубу молодих болільників. — У хлопців з'явилось своє приміщення для зустрічей. Тут проводимо дискотеки, дивимось фільми і слайди з історії київського «Динамо», часто зустрічаємося з ветеранами команди.

Тепер у клубі більш як дві тисячі членів. Усі мають право на пільгові абонементи на матчі чемпіонату. Вони стежать за порядком на трибунах під час гри, та й після матчу поводяться дуже стримано, інакше ризикують позбутися членства в клубі, де набагато цікавіше проводити час, ніж на вулицях або в підворотні.

— Я радий, що у нас з'явився такий клуб, — сказав нападаючий київського «Динамо», кращий футболіст Європи 1986 року Ігор Беланов. — Нам потрібні болільники коректні, організовані, доброзичливі. Тоді під час матчів у спортсмена і настрій кращий, і гра виходить красивішою. Тільки такий болільник — справжній шанувальник команди.

О. БОЙЧЕНКО,
кор. ПАТАУ.

Диск-Зал

РОЗПОВІДЬ НА ВАШЕ ПРОХАННЯ

ЄВРОДИСКО

Чотири роки західнонімецький дует «Модерн токінг», за словами одного з його учасників Дітера Болен, «шанують повсюди, крім Англії та США».

Група записує диски, виступає в телевізійних шоу. Автором усіх пісень дуету є Дітер Болен. Самі

ця музика «своя». Висловлюються думки, що вона швидко набридає, оскільки стандартна, схематична. Набридає, як правило, те, що чимось дратує, викликає негативні відчуття.

Популярність будь-яких артистів підтримується і, так би мовити, доломіжними засобами. «Чутки про мою смерть дуже перебільшені», — написав колись відомий жартівник Марк Твен. Те ж саме можуть сказати про себе й Дітер Болен та Томас Андерс, після того як рік тому хтось когось напештав, а інші повірили, що співаки загинули в транспортній катастрофі. Уявна трагедія, безсумнівно, додала сльоз в ореол, яким оточений «Модерн токінг» в очах своїх прихильників.

Допомагає артистам привертати увагу публіки й контраст у їхній зовнішності. «Біле-чорне» — цим, пригадайте, «брала» глядача й жіноча половина ансамблю «АББА». Ще контраст, Деміс Руссос вабить надвисоким тенором, Аманда Лір — наднизьким контральто; цей же принцип працює й на «Модерн токінг» — у хлопців уніфіковані дівочі — підліткові голоси.

Якщо ж із часом існуюча слава «Модерн токінг» піде на спад, учасники дуету, треба думати, утвердяться й на інших поприщах. Дітер Болен не тільки вміє писати пісні, він ще й менеджер інших груп: Томаса Андерса бачили в журі конкурсів краси — а що, і то діло.

Н. ГРИГОР'ЄВА.

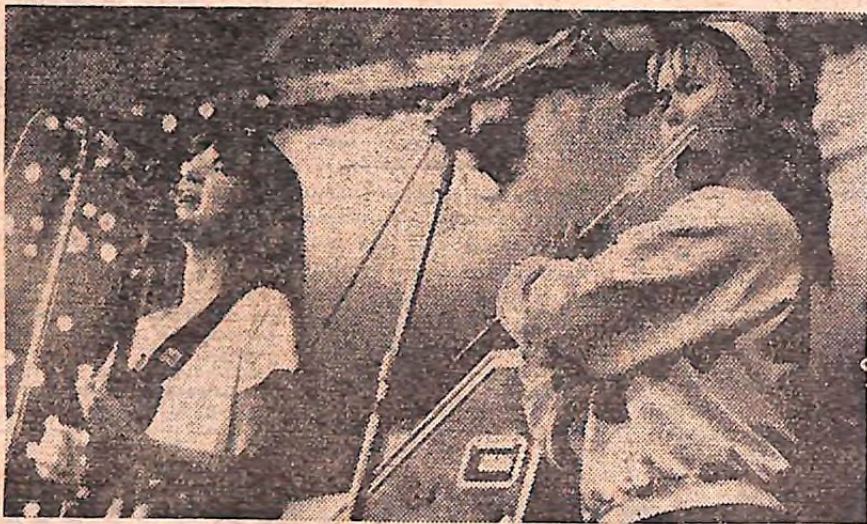
виконавці визнають свої пісні відверто комерційними, розрахованими на разове використання. Музикознавці характеризують стиль групи як «євродиско». Її номери в танцювальних ритмах місцями нагадують то Даліду, то «Боні М», то «Італійців». Словом, звідусіль потроху, і майже скрізь у Європі

У ГАЗЕТИ «Молодий комунар» за 15 січня цього року було вміщено лист В. Башкирова «І більше години триває рок» з приводу виступів у Кіровограді рок-групи І. Романова. Якщо ви пам'ятаєте, редакція запросила читачів продовжити розмову про рок. І ось перші відгуки. Ми вирішили прокоментувати лист учасниці індустріального технікуму міста Олександрії Тетяни (на жаль свого прізвища вона не називає), позиція якої принципово протилежна автору листа. Так принаймні вважає Тетяна. Насправді ж «боротися» (за висловом Тані) з В. Башкировим за

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

ПРЕКРАСНА ТРОЯНДА ЧИ КРАСИВИЙ КІНЬ

рок, підстав немає. У своїй статті В. Башкиров писав про конкретний виступ конкретного ж ансамблю. Що стосується рок-музики взагалі, то автор листа «І більше години триває рок» так само, як і Тетяна з Олександрії належить до його прихильників. Даремно ви, Таню, вважаєте, що В. Башкиров «сує ніс не в своє». В. Башкиров висловив свою думку. Ви висловили свою. І ви, скажімо, прихильниця року. Я — ні. Тут ми могли б посперечатися. «Говорять, про смаки не сперечаються. І це справедливо у випадку, якщо один віддає перевагу троянді, а інший — коню, але про те, що таке прекрасна троянда і красивий

кінь, можна посперечатися і навіть прийти до загальної згоди». Ці слова належать сучасному французькому філософу Алену І, як мені здається, визначають суть багатьох суперечок. Я не певна, що ми прийдемо з вами до загальної згоди. Втім ви справедливо вважаєте, що «у кожного є свої захоплення...». Адже коли б всім подобалась класична музика, чи естрадна чи та ж рок-музика, нецікаво було б жити. Але далі ви пишете, що коли б ми жили у XVIII чи XIX столітті, рок-музики не могло б існувати, що вона породження нашого бурхливого віку, віку атома, електроніки. В принципі це вірно. Але, чесно вам скажу, набридли вже ці «звинувачення» нашого століття. «Прекрасна троянда і красивий кінь» — поняття для кожного часу стали. Можна любити бурхливу музику, така, між іншим, і у класиків є, але пехай це буде музика, а не брязкіт металу.

І останнє ваше зауваження відносно того, що наша рок-музика не схожа на західну. Даремно ми говоримо про вплив Заходу, вважаєте ви. Ні, не даремно. Раджу вам прочитати книгу відомого болгарського письменника і публіциста Б. Райнова (автора популярних романів «Пан Піхто» і «Що може бути краще поганой погоди») «Масова культура», і ви зрозумієте, що ідеологи антикомунізму шукають найменшу можливість проникнення буржуазної поп-культури у соціалістичний світ. Тому що культура, мистецтво діють у першу чергу на душі. Наша рок-музика не схожа на західну. Даруйте, я не зрозуміла, задоволені ви цим чи ні. Якщо мова йде про «гримувальня» деяких рок-груп і окремих співаків «під захід», то це принаймні смішно і... небезпечно.

Незважаючи на те, що на відміну від вас, я — не прихильниця року зрозуміти захоплення такою музикою я можу. Але стверджувати, що рок-музика стане класикою... Ні, я не відважусь.

В. ЛЕВОЧКО.

Дуже популярний серед датської молоді ансамбль «Соккерна» — учасник I Міжнародного фестивалю «Пісня в боротьбі за мир», який проходив минулої осені в Києві. Пісні ансамблю — прості, ширі, зрозумілі кожному. Певно, саме тому ансамбль «Соккерна», який вже вдруге відвідав нашу країну (перший приїзд пов'язаний з участю колективу в XII Всесвітньому фестивалі молоді і студентів у Москві), завоював симпатії багатьох киян та гостей столиці України.

На знімку: біля мікрофонів — солісти ансамблю «Соккерна».

Фото В. ГРИБА.

«Я двох люблю, але хіба це слабкість»

У телепередачі «Музичний ринг», цілком відданий тим, хто працює в жанрі авторської пісні, один з учасників, здається, Є. Клячкін, так охарактеризував нинішній рівень творчості бардів:

— На вершині тут, безсумнівно, Висоцький. Ніхто досі до нього не дотягнувся. Коли умовно прийняти досягнення Висоцького за 100 процентів, за одиницю, то кожен із нас зробив тільки якусь частку цього. Скільки? 0,3? 0,7? Вам судити.

Олександр Дольський — не 0,3, це точно. Дольський — більше. Скільки? Його диск — гігант «Тепліє зведзды», що два місяці тому розійшовся в Кіровограді незрівнянно швидше, ніж платівки популярних «естрадників», дає бажаним нагоду утвердитися на якісь цифри... «Одна світла і величавая, другая утонченна і смугла»... Одряду дві різні

жінок так полонили автора, що він зізнається: віддав би за них і блага, і віру, і славу. Любить одразу двох і не вважає це слабкістю; відчуває себе однаково недостойним обох. Лише в останніх рядках композиції «Два жінки» ми ознаємо їх імена — Музика і Поезія, причому друга все-таки виявляється «любимішою сестрою».

Що ж, ця «сестра» Дольському за любов віддає нескучно. Вірші «Тепліє зведзды» сильніші, ніж мелодії. Особливість майже всіх текстів: у них більше думок, узагальнень, осмислень, аніж почуттів. Виняток складає лише прозора й світла пісня «Два мальчики на длинном берегу» — тонко виписане моментальне враження.

П'ять композицій — «Тепліє зведзды» «Горы и глубины», «Уважаемая совет», «Стремись в заоблачные выси», «Там, где сердце схож и музичным решением и тематикою. Про що вони? Кажучи коротко, про душу. Про те, що людям у ній носити одвічно: вітчину, честь, пошуки істини, зраду, надію, розчарування, гріх і каєття... «За ложь платил я совестью» — таких зізнань від першої особи у піснях диска приблизно стільки ж, скільки й відвертих закликів: «Раздай ту радость, что отыщешь»... Та тут автор сам собі суперечить — обділав він нас у «Теплих зведздах» піднесеними емоціями. Ні, від цих пісень не щипає в очі, як від «Ладоней на глазах» із попереднього гіганта «Ленинградские акварели», але вони (це не звинувачення О. Дольському, це констатація факту) всі як одна печальні. Навіть в «Ожи-

дании» бадьорість танцювального ритму гасне в словах про розлуку й забуту дружбу.

«Я двох люблю...» Музику і поезію, 6 в Дольського композиція, де вони зливаються як ніде (мистеця на увазі в межах даного диска) гармонійно. «Дожди и холода». Якби я волялася максимально стисло передати зміст цього сучасного «міського романсу», то прозовий виклад зайняв би більше місця, ніж текст автора. За часом звучання «Дожди...» найкоротші на платівці, зате тут справді тісно словам, просторо думкам. І почуттям.

«Дожди и холода» найскоріше просяться на заучування й відтворення. Решта пісень — в основному для слухання, обдумування, співставлення поміченого автором із пережитим кожним із нас. Для висновків — кому вже які вдадуться. «Ведь разные люди, как звезды, на разной живут высоте...»

Н. ДАНИЛЕНКО, ведуча «Диск-залу».

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

ДВЕ ЗВЕЗДЫ

Музыка и стихи Игоря НИКОЛАЕВА.

В небе полночном,
В небе весеннем,
Падали две звезды,
Падали звезды,
С легким свеченьем,
В утренние сады.
Этот счастливый,
Праздник паденья
Головы им вскружил,
Только вернётся
Снова на землю
Не было больше сил.
ПРИПЕВ:
Две звезды,
Две светлых повести.
В своей любви,
Как в невесомости.

Два голоса
Среди молчанья.
В небесном храме
Звезд венчанье.
Но, к сожаленью,
Звезды не птицы,
Крыльев им не дано.
В небе высоко
Снова родиться
Звездам не суждено.
Звезды сгорают,
Не долетая,
До берегов земли.
Как золотые
Свечи растают
Звезды и песни их.
ПРИПЕВ.

Калейдоскоп «Диск-залу»

■ Прем'єру опери Е. Направнина «Дубровський» за твором О. С. Пушкіна показав Саратовський академічний театр опери і балету імені М. Чернишевського.

■ У Казані відбувся фестиваль, присвячений пам'яті видатного російського співака Ф. Шаляпіна.

■ У Москві проходять творчі вечори народного артиста СРСР Р. Паулса.

■ У театрі «Арістон» курортного містечка Сан-Ремо на узбережжі Лігурійського моря проходить 37-й фестиваль популярної італійської пісні.

В. о. редактора А. БЕЗТАКА.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішньогосподарського життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

БН 01453.

Обсяг 0,5 друк. ар.

Індекс 61103.

Зам. № 76.

Тираж 63 800.

Газета виходить у вівторок четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.